

TAYLOR GRAY

REDEMPTION
RIVER

Vertaling Ed van Eeden

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen. Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Taylor Gray
Oorspronkelijke titel: *Redemption River*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Vertaling: Ed van Eeden
Omslagontwerp: Designs by Lotte
Omslagbeeld: © Depositphotos; Envato elements; Vecteezy
Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 2086 0
ISBN 978 94 027 7740 6 (e-book)
NUR 302
Eerste druk juli 2026

Originele uitgave verschenen bij One More Chapter, een divisie van HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.

Taylor Gray asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC. HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC. * en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Brodie Carter hield van een goede bruiloft. Achterover in zijn stoel, zijn armen uitgespreid over de lege stoelen naast hem, met de zomerzon die achter de bergen wegzakte en de lucht vol zoete geur uit de boomgaard, kon hij met zekerheid zeggen dat de trouwerij van zijn broer Logan uitstekend was. Niet alleen was Brodie erg gesteld op de bruid, Bella – zij was als de oudere zus die hij nooit gehad had – ook de bruidsmeisjes waren prettig om naar te kijken. De boomgaard, eigendom van Bella's ouders, was versierd met lichtjes en lantaarns en zag er fantastisch uit; het eten was heerlijk geweest, de muziek precies wat hij zelf zou hebben gekozen. En hij had nog niet met zijn vader hoeven praten, wat ook een pluspunt was. Al met al een zeer geslaagde bruiloft tot nu toe.

'Brodie, waarom dans je niet?' Willow, zijn jongere zus, liet zich op de stoel naast hem vallen.

Hij boog voorover om zijn champagne te pakken. 'Ik wil Logan een beetje in de schijnwerpers laten staan.'

Met een snuivende lach schonk Willow zichzelf een glas water in. 'Blijf daar niet te lang zitten, het is saai zonder jou.' Ze dronk haar glas in één teug leeg, nog nahijgend van het dansen. Haar rode krullen hield ze boven op haar hoofd bijeen om wat af te koelen.

Net toen Brodie wilde opstaan en zeggen: laten we dan maar teruggaan, sprong Willow ineens op en zei: 'Hé, kijk, daar is Maeve!' Meteen was ze verdwenen, richting de achterdeur van het huis, waar een wat verformfaaid ogende blonde vrouw stond die de menigte afspeurde.

Als Willow zijn aandacht niet op haar had gevestigd, zou hij Maeve geen tweede blik waardig hebben gekeurd – met haar haastig naar achteren gebonden haren, zonder make-up, de gekreukte bloemetjesjurk met zwarte laarzen die meer geschikt waren voor een dagje in het park dan voor een bruiloft. Maar nu hij goed keek, was er iets aan haar gezicht wat hem intrigeerde. Hij ging iets rechter zitten om haar beter te kunnen bekijken, keek naar de donkere, vermoeide ogen met de lichte, naar beneden trekkende boog aan de buitenkant. En naar haar mond, met een lichtroze glans over de volle bovenlip. Onder het warrige haar zag hij de bijna perfecte hartvorm van haar gezicht. Zulke dingen zouden een ongetraind oog misschien ontgaan, maar Brodies oog was allesbehalve ongetraind. Jaren ervaring hadden hem geleerd hoe hij een verborgen parel uit de menigte moest pikken. Er was iets aan deze Maeve wat hem aansprak, en Brodie liet zelden een kans onbenut.

Hij zag hoe ze breed glimlachte toen Willow naar haar toe liep – mooie tanden – en zich in een omhelzing liet trekken. Even later was Bella er ook, mooier dan ooit, en kalm, anders dan Maeve, die met een verontschuldigd gezicht naar haar gekreukte jurk wees en haar hoofd schudde, waarna Bella haar arm vastpakte en haar meetrok richting de bar.

Brodie verloor hen uit het oog, en omdat hij verder toch niets te doen had, stond hij op. Zonder haast liep hij diezelfde kant op, zijn handen in zijn zakken, met zijn kin een fractie omhoog om beter zicht te krijgen.

‘Naar wie kijk je?’ Zijn tweelingbroer Noah kwam naast hem staan.

Met een licht geamuseerde frons antwoordde Brodie: ‘Ik kijk naar niemand.’

‘Brodie, ik zie heus wel wanneer jij iemand in het oog houdt.’

Noah had een mok koffie in zijn hand, die hij vermoedelijk voor zichzelf had gezet in het huis. Als het aan hem lag, zat hij liever op de ranch dan dat hij hier in pak rondliep en praatjes maakte met mensen uit het stadje. Noah kon slecht tegen formaliteiten en had zijn stropdas al afgedaan, de bovenste knoopjes van zijn overhemd losgemaakt en zijn mouwen opgerold. Zijn lange haar viel voor zijn ogen, maar hij had zich in elk geval geschoren.

‘Ik zou niet zeggen dat ik haar nou echt in het oog hou, maar goed, nu ik er toch ben...’ Brodie knikte in de richting van de blonde vrouw bij de bar.

Noah volgde zijn blik. ‘Maeve?’

‘Blijkbaar.’ Brodie kneep zijn ogen iets samen. ‘Komt me vaag bekend voor.’

‘Ze zat een klas onder ons op school,’ vertelde Noah. ‘Weet je nog? Ging om met Piper, een vriendin van Ethan.’

Brodie kon zich Ethans vriendin Piper amper herinneren, laat staan een vriendin van haar. Hij schudde zijn hoofd. Ze keken allebei weer naar Maeve, die zichzelf een glas water inschonk aan de bar.

‘Ze was slim. Is nu volgens mij arts. Ze kijkt dwars door je heen,’ zei Noah.

Brodie wierp hem een koele blik toe. ‘Ik hou wel van een uitdaging,’ antwoordde hij droog, en terwijl zijn broer grijnzend in zijn koffie keek, liep hij met een zelfverzekerde pas naar de bar, waar de drie vrouwen stonden. ‘Hé.’

Bella's gezicht lichtte op toen ze hem zag. 'Hé, Brodie, heb je het naar je zin?'

Hij sloeg een arm om haar middel en trok haar wat naar zich toe. 'Natuurlijk. Maar belangrijker: heb jij het naar je zin?'

'Beste dag van mijn leven.' Bella's glimlach was zo breed dat die nauwelijks nog op haar gezicht paste.

Alleen al omdat hij zag dat ze zo gelukkig was, moest Brodie lachen. 'Logan is een geluksvogel!' Hij liet haar los en pakte een glas champagne van de bar om met haar te proosten.

Er kwam iemand bij die Willow wegtrok uit het gesprek, dus maakte Brodie van de gelegenheid gebruik om zich naar Maeve te keren. 'Volgens mij zijn we nog niet aan elkaar voorgesteld.'

'O, sorry,' zei Bella. 'Brodie, dit is Maeve.'

Hij hief zijn glas naar haar. 'Aangenaam, Maeve.'

Ze glimlachte terug en hield haar glas water een stukje omhoog. Ze leek niet bepaald onder de indruk van Brodies aanwezigheid, wat hij wel kon waarderen.

Hij kneep zijn ogen iets samen. 'Jij zat een klas onder ons, toch?' zei hij, op een toon alsof hij nooit een gezicht vergat.

Om de een of andere reden moest Maeve daardoor lachen, bijna onwillig. 'Ja.' Maar in plaats van nog iets toe te voegen draaide ze zich naar Bella. 'Het spijt me echt dat ik jouw grote dag heb gemist. Het was ontzettend druk op het werk.'

Brodie hield zijn hoofd iets scheef en keek toe, geïntrigeerd door wat hem een bewuste afwijzing leek.

'Doe niet zo gek.' Bella kneep even in haar arm. 'Ik ben echt blij dat je nog even langs kon komen.' Daarna zei ze tegen Brodie: 'Maeve werkt als arts op de spoedeisende hulp.'

'Indrukwekkend.' Brodie dacht aan Noahs opmerking dat ze te slim was om te vallen voor zijn charme, en dat vond hij grappig. 'Vandaag nog levens gered?' vroeg hij luchtig.

'Ja, inderdaad,' antwoordde ze vlak.

Brodies lippen trilden even, zowel door de onverwachte scherpte van die afwijzing als door ergernis over zijn eigen achteloze opmerking. Dat moest beter. Naast hem zag hij dat Bella een wenkbrauw optrok, duidelijk geamuseerd door het feit dat Maeve zich niet liet inpakken.

Voordat hij zich kon herstellen, kwam Logan erbij staan.

Zijn oudere broer zag er zo ontspannen en gelukkig uit dat hij letterlijk tien jaar jonger oogde nu hij zijn armen om Bella's middel sloeg en achter haar ging staan. 'Je bent er!' zei hij tegen Maeve. Meteen viel het Brodie op dat ze naar hem wél breed lachte.

Er werd wat gepraat over een noodgeval op de spoedeisende hulp, waardoor Maeve niet eerder kon komen. Ze stelde de juiste vragen, luisterde aandachtig naar de details van de bruiloft, en Brodie deed hetzelfde, hoewel hij het allemaal had meegemaakt. Tijdens het gesprek liet hij zijn blik subtiel naar haar gaan: naar haar bleke – ringloze – vingers om het glas water, naar de knoopjes van haar jurk die zo haastig waren dichtgemaakt dat er eentje verkeerd zat, waardoor hij een stukje huid van haar buik zag, naar de krul haar die net onder haar sleutelbeen viel. Jazeker, ze intrigeerde hem, vooral ook omdat ze totaal geen belangstelling voor hem leek te hebben.

Op de dansvloer begon een nieuw nummer en Willow juichte, omdat het een van haar favorieten was. Ze draaide zich om naar de anderen. 'Kom, we gaan dansen!' Ze pakte Brodie bij de mouw van zijn jasje.

Hij lachte. 'Oké, ik kom al.' Vervolgens draaide hij zich om naar Maeve en stak zijn arm uitnodigend uit. 'Dans je?' vroeg hij.

'Nee,' antwoordde ze met een diepe stem, haar donkere ogen standvastig.

Hoofdstuk 2

Maeve glipte weg van de bruiloft van Bella en Logan zodra dat niet meer onbeleefd zou zijn. Ze stapte stevig door over de stoep, zichzelf verwijtend dat ze toch gegaan was. Achteraf bleek het een vreselijk slecht idee. Hoewel ze het perfecte excuus had om niet te gaan, wilde ze er toch bij zijn om haar vriendin Bella te feliciteren, haar te zien in haar mooie jurk, gelukkig en tevreden met het droomleven dat ze verdiende. Daarmee had ze het risico genomen om Brodie Carter tegen het lijf te lopen. Al had ze aangenomen dat Brodie veel te druk zou zijn met de andere, meer glamoureuze gasten om zelfs maar op haar te letten.

Maar toen kwam hij naar haar toe geslenterd, moeiteloos knap en Hollywoodachtig in zijn lichtblauwe pak, met zijn zorgvuldig warrig gestylede haar.

Ze schudde haar hoofd naar de wolkeloze lucht vanwege haar eigen stompzinigheid. Wat had ze in vredesnaam gedacht? Ze kon het alleen maar wijten aan haar vermoedheid na een dienst van vierentwintig uur, die haar beoordelingsvermogen had vertroebeld. Waarom moest nu juist Brodie, van alle mensen die daar waren, in de tien minuten dat zij aan de bar stond naar haar toe komen? 'Waarom?' vroeg ze hardop.

Ze liet haar hoofd zakken en keek naar haar laarzen, die op de stoep stampten. Misschien had hij zich vóór haar komst al door alle beschikbare vrouwen in de menigte heen gewerkt en was het vooruitzicht van verse buit de reden geweest dat hij op haar afkwam.

Haar huis lag een straat verwijderd van de boomgaard. Ze kon het verroeste hek al zien dat haar kleine tuin afbaken- de en afstak tegen de witte hekjes van haar burens. Dat moest ze echt eens laten vervangen. Als ze daar tenminste tijd voor had. Het enige wat ze nu wilde, was slapen. Sinds ze het zie- kenhuis achter zich had gelaten, fantaseerde ze al over haar zachte witte lakens en de heerlijke rust van haar slaapkamer.

Ze wilde haar tuinhokje net opendoen toen ze achter zich op de stoep het geluid van rennende voetstappen hoorde.

Ze keek om en wat ze zag deed haar maag samentrekken.

Brodie kwam op haar af, niet echt rennend, meer in een losse, lome draf, zijn colbert los, een veelbetekenende uit- drukking op zijn gezicht, waardoor er alleen nog maar meer paniek Maeves keel in schoot.

Hij kwam voor haar tot stilstand, niet eens buiten adem van de inspanning, streek met een hand door zijn nog altijd perfecte haar en zei: 'Het Stanford-stadion. Ik gaf een solo- concert. Jij was daar met Ethans vriendin Piper Adams. Ethan had backstagekaartjes voor jullie geregeld. Jij droeg een kort roze rokje en zilveren laarzen. Toch?'

Iedereen in Autumn Falls kende het verhaal van de ge- broeders Carter die een band hadden gevormd en auditie deden voor een tv-talentenjacht om hun moeder op te vrolij- ken tijdens haar chemotherapie. Niemand had ooit verwacht dat ze zouden winnen, laat staan dat ze de wereldberoemde, met veel platina platen bekroonde boyband Silver Sky zou- den worden. En al helemaal niet dat Brodie Carter, toen de

band uit elkaar ging, een solocarrière zou krijgen en hit na hit. Maar als ze nu naar hem keek, naar zijn glanzende ogen en zijn messcherpe jukbeenderen, uitstralend dat alles hem moeiteloos afging, was het duidelijk dat hij geboren was voor het sterrendom.

Maeve merkte dat ze niet wist wat ze moest antwoorden en greep in haar paniek naar de automatische reflex van ontkenning. 'Ik heb geen idee waar je het over hebt.'

Brodies mond vertrok tot een scheve, zelfverzekerde grijns. 'Natuurlijk wel. Ik herinner me dat rokje.'

Ze schudde haar hoofd. 'Ik heb echt, eerlijk waar, geen idee waar je het over hebt.'

Hij lachte, met kuiltjes in allebei zijn wangen en kleine rimpeltjes rond zijn ogen. Ze dacht aan alle vrouwen die weke knieën kregen van die lach, van die laserachtige aandacht. Zelf was ze er natuurlijk ook voor gevallen, in het roze leren rokje en de zilveren cowboylaarzen die ze na veel aandringen van Piper had geleend. 'Dat klinkt niet echt als iets wat ik zou dragen.'

Maar ze had het wel gedragen. En doordat ze iets aanhad wat totaal niet haar normale stijl was, met make-up van Piper, die daar geweldig goed in was, en vooral omdat ze dolblij was om even weg te zijn van haar slopende studiebelasting op de Stanford University, had ze zich een ander mens gevoeld. Iemand die het zelfvertrouwen had om te reageren toen ze zag hoe Brodies ogen oplichtten terwijl hij naar haar keek – iedereen op school was dol geweest op Brodie en hij had haar nooit ook maar één blik gegund. Dus toen die glimlach helemaal alleen op haar was gericht, terwijl ze nog geen halfuur eerder zijn naam door een stadion vol fans had horen scanderen en de meisjes naast haar had zien huilen toen hij de eerste noot zong en zijn gezicht op gigantische schermen

in het hele stadion werd geprojecteerd, was dat bedwelmend geweest.

Hoewel alle broers een eigen schare fans hadden, straalde Brodies ster als leadzanger altijd net een beetje feller vanwege die magische klank in zijn stem. Dat was nog sterker wanneer hij in zijn eentje op het podium stond.

Daardoor had Maeve een beetje teruggeflirt toen hij met haar flirtte. Ze had zichzelf wat plezier gegund nadat ze zo lang met haar neus in de boeken had gezeten sinds het begin van haar tweede jaar op Stanford. Het was verleidelijk om op te gaan in de gloed van iemand die zo beroemd en mooi en charmant was als Brodie Carter toen – dat hield ze zichzelf tenminste later voor, toen ze het probeerde te rationaliseren.

En nu stond Brodie hier. Hij leunde tegen de paal van het hek van haar buurvrouw, zijn armen over elkaar, nog altijd met die veelbetekenende – bijna spottende – glimlach op zijn gezicht. 'Je kunt ontkennen wat je wilt, ik weet dat jij het was. Ik ben waardeloos met namen, maar goed in gezichten.' Hij zweeg even, zijn mondhoeken gingen omhoog. 'En rokjes. En zilveren laarzen.'

Maeve stond op het punt om afwijzend haar hoofd te schudden, ze overwoog zelfs om gewoon het tuinpad op te lopen en hem daar te laten staan, toen er tot haar absolute afgrijzen achter haar een klein stemmetje klonk: 'Hoi mam. Ik zag je door het gordijn en Carole zei dat ik wel even naar buiten mocht.'

Maeves lichaam verstijfde volledig, het bloed bonsde in haar hoofd nu ze deze scène in flitsen in zich opnam, elk woord als een echo, met beelden die stilgezet werden in de tijd. De muziek van de bruiloft in de verte. Het gerammel van het metalen hek waar haar dochter Zoey aan heen en weer zwaaide, haar losse veter. De donkerblauwe sweater van de

sponsoractie van het Jackson General Hospital die Maeve droeg als ze in de tuin werkte en waar Zoey een zwak voor had gekregen – ook al kwam die bijna tot haar knieën als zij hem aanhad. Haar fluorescerend gele legging, haar favoriete rode muts met stippen en een bolletje, en de plukjes haar die uit haar vlecht waren losgeraakt.

Daarna haar lieve armpje dat ze uitstak naar Brodie, de mouw omgeslagen als om een worstje, en ze zei: 'Ik ben Zoey. Mooi pak.'

Nu ze toekeek hoe Zoey's vingers, bleek en klein, werden omvat door Brodie's grote, gebruinde hand, kon Maeve zich er amper toe brengen om naar zijn gezicht te kijken toen hij terugzei: 'Aangenaam. Ik ben Brodie. Ook geen verkeerde outfit, trouwens.'

Zoey bekeek zichzelf alsof ze wilde controleren wat ze aanhad en zei: 'Dank je.' Daarna draaide ze weer naar Maeve. 'Waar hadden jullie het over?'

'Nergens over,' antwoordde Maeve met een gespannen, iel stemmetje.

Zoey fronste haar wenkbrauwen. 'Waarom kijk je dan zo gestrest?'

Maeve probeerde haar te negeren. 'Ga maar naar binnen, ik kom zo.'

Maar Zoey verroerde zich niet. In plaats daarvan keek ze naar Brodie en nam hem van top tot teen op, alsof hij haar misschien kon vertellen wat er aan de hand was.

Daar was Brodie duidelijk maar al te graag toe bereid: 'Ik herinnerde jouw moeder er alleen even aan dat we elkaar een tijd geleden hebben ontmoet.' Hij viel even stil om eraan terug te denken.

Maeve zag hoe hij in gedachten aan het rekenen was, haar hart bonsde als een trom.

'Het moet een van de eerste concerten zijn geweest die ik zonder de band deed,' zei hij. 'Dus, wanneer was dat, een jaar of acht geleden?'

'Ik ben acht,' zei Zoey, grijnzend van trots. Kuiltjes in allebei haar wangen.

Maeve kreeg nauwelijks lucht.

Hoofdstuk 3

Brodie voelde dat de woorden tot hem doordrongen. In zijn hoofd ging het van 'leuk kind' naar een soort totale leegte. Maeve keek hem aan, haar bleke wangen liepen ineens rood aan, in haar ogen flitste heel even paniek voordat ze knipperde en wegkeek.

Ondertussen tolde er van alles door zijn achterhoofd, als een achtbaan, maar hij luisterde er niet naar. Alsof zijn lichaam gevaar voelde naderen, kreeg hij de instinctieve neiging om achteruit te deinzen, om het te negeren. 'Oké,' zei hij, en hij deed een stap naar achteren. 'Nou, dat was alles wat ik wilde zeggen.'

Het kind hing nog steeds aan het hek, het piepende geluid klonk hard terwijl ze hem aankeek met ogen die net zo groot en rond waren als die van Noahs koeien.

Hij wees met zijn duim achter zich. 'Ik ga maar weer eens terug naar de bruiloft.'

'Prima,' antwoordde Maeve, nu koel en beheerst, alsof ze in de paar tellen die het Brodie had gekost om zijn woorden uit te spreken weer was overgeschakeld naar haar onverstoorbare doktersmodus.

'Oké,' zei hij nog eens, niet in staat tot een van zijn gebruikelijke charmante, gevatte oneliners. Alsof er niets in zijn

hoofd zat. Toen hij nog een stap achteruit deed, struikelde hij over een losse stoeptegels. Lachend zei hij: 'Moet je laten repareren.' Al die tijd voelde hij de aandachtige blik van het kind op zich gericht.

Hij stak een hand op om te zwaaien, draaide zich toen om en liep in de richting van de muziek van de bruiloft, zijn kin een tikje omhoog. Al die tijd probeerde hij niet te denken aan die enorme ogen die hem nakeken.

Toen hij bijna bij de boomgaard was, bracht hij een hand omhoog en deed zijn stropdas losser, maakte het bovenste knoopje van zijn overhemd los en trok zijn colbert uit. Alles voelde ineens te strak. Zijn huid was heet, alsof hij griep had.

Aan de zijkant van het grote huis bij de boomgaard zag hij de lichten van de dansvloer, de lucht die opflikkerde van de gekleurde lampen, de bladeren van de appelbomen die werden verlicht. Hij hoorde gelach en het zoemende geroezemoes van stemmen. Het gerinkel van glazen. Hij liep het pad op naar de voorkant, verlicht met waxinelichtjes en versierd met witte trouwslingers, en bedacht hoe zelfgenoegzaam hij zich had gevoeld toen de herinnering aan Maeve bij hem opkwam, die avond bij het concert. Hij had gelachen toen zijn champagneglas zijn lippen raakte. Ineens was hij gedreven door het ijdele verlangen om haar te vertellen wat ze volgens hem allang wist, al deed ze hooghartig alsof ze het niet wist. Hij was zo arrogant om aan te nemen dat mensen een nacht met een beroemdheid niet vergaten.

Hij slenterde weer naar de receptie, deed zijn best om onverschillig te lijken en pakte een glas champagne van de bar. Maar omdat zijn hand trilde, zette hij het op een tafel. Daarna bleef hij staan met zijn handen in zijn zakken, er niet helemaal zeker van wat hij met zichzelf aan moest.

Noah kwam naast hem staan. 'En? Hoe ging het met Maeve?'

'Maeve?' Brodie fronste zijn wenkbrauwen en deed alsof hij verbaasd was. 'Wat is er met haar?'

Noah lachte, zachtjes en tevreden. 'Heeft ze je afgepoeierd?'

Brodie voelde het zweet langs zijn rug lopen.

Ik ben acht.

'Nee,' snoof hij, alsof het idee alleen al absurd was. Zijn mond was droog, hij moest iets te drinken hebben, maar wist dat Noah dan zijn trillende vingers zou opmerken.

'Waar hebben jullie het over?' Het was Ren, Noahs vriendin. Een van Brodies nieuwe lievelingsmensen; hij bewonderde iedereen die het voor elkaar kreeg om zijn zwijgzame broer zijn best te laten doen. Ze zag er schattig uit in haar roomkleurige hotpants en kanten topje.

'Maeve,' antwoordde Noah.

'Maeve van Maeve en Zoey?' wilde Ren weten.

'Ken jij nog een andere?' reageerde Noah droog.

Ren gaf hem een liefkozende tik tegen zijn buik. 'Ik vroeg het alleen maar even!'

Willow kwam van de dansvloer en goot een glas water naar binnen. 'Ik verga van de hitte!'

Brodie ook.

'Waarom stonden jullie over Maeve te praten?' vroeg Ren.

'Brodie vindt haar leuk,' zei Noah, alsof het een feit was. Intussen nam hij een glas jus d'orange aan van een langslappende ober en bedankte hem.

Willow pakte een glas champagne. 'Je weet toch dat ze een kind heeft?'

'Dat hoef ik helemaal niet te weten!' antwoordde Brodie geërgerd. 'Ik weet niet eens waarom we het over Maeve hebben!'

'Oeh, lichtgeraakt,' gniffelde Willow.